

ей дѣца сладки думи, и тѣ ги повтаряхъ, а азъ имъ правяхъ най любезнитѣ благодарения.

Тия разговоры бѣхъ малко нѣщо, и не трѣбуваше да се злоупотрѣблява съсъ тѣхъ, за да се тури въ нетърпѣнѣе вардачатъ. Нѣ, като дохождахъ съ-ки день, сутрината, на пладня и вечерята, тѣ бѣхъ за мене едно голѣмо утѣшенѣе. Когато донесяхъ евѣщъ, тая госпожя затваряше прозорецѣтъ, а малкитѣ дѣца викахъ: «Лека ноцъ, Силвио.» И, като се одързостяваше отъ тъмотата, майка имъ повтареше съ единъ нажяленъ гласъ: «Лека ноцъ, Силвио, дѣрзостъ!»

Когато тия дѣца си правяхъ закуската, или си хапвахъ нѣщо надвечеръ, казвахъ ми: «Ахъ! да можяхми да ти дадемъ отъ нашето кафе съсъ млѣко! да можяхми да ти дадемъ отъ нашитѣ пражитури! Когато се освободишь не забравяй да додешъ да ни видишь, ще ти дадемъ отъ нашитѣ добри пражитури, топли-топли, и много цѣлувки!»

---

Мѣсецѣтъ Октомврия бѣше за мене поврѣщанѣето на най тѣжната отъ годишинитѣ ми. Бѣхъ ме за-творили на 13 Октомврия отъ прѣдняя година, и тоя мѣсецъ ми припомняше още много ядовити напомня-ния. Двѣ години напрѣдъ, по Октомврия, Едуардъ Бришъ, момѣкъ, когото обичяхъ като да бѣше мой синъ, бѣше се убилъ безъ да ще съсъ една пушка. По врѣмето на дѣтинството ми, по мѣсецъ Октом-врия, бѣхъ още опиталь една голѣма скѣрбъ.

А пакъ, безъ да сжмъ сжевѣренъ, като си напом-нихъ сичкитѣ злочестини, които се случихъ на тоя мѣсецъ, осѣцахъ една голѣма тѣга.